

Chuyện Tuổi Thơ

TS

Tôi sinh ra và lớn lên tại làng D.L. cách thị xã Quảng Trị khoảng 30 kms. Làng D. L. hầu hết là người Công Giáo có tiếng chống Cộng sản, có nhiều gái đẹp, em tôi là một trong những cô gái đẹp nhất trong làng. Năm tôi khoảng tám tuổi, tôi thấy tấm ảnh treo trên tường, trong đó có hai người đàn bà ngồi chính giữa bức ảnh, đó là bà cố tôi và bà nội tôi. Tôi không thấy ông cố và ông nội. Tôi hỏi mẹ, mẹ bảo ông cố và ông nội chết khi còn trẻ lắm. Ông nội tôi mất khi bà nội tôi mới 29 tuổi. Ông bà nội tôi có ba đứa con, hai gái một trai. Bà nội tôi không tái giá. Hai cô tôi đẹp có tiếng. Bà cô đầu lập gia đình với một ông tham, bà cô thứ hai lập gia đình với một ông gốc Huế. Vì là con trai một nên ba tôi lập gia đình rất sớm, hồi đó mẹ tôi nhỏ nhắn giống tôi, nhưng rất nhanh nhẹn, không làm biếng như tôi. Tôi nghe mẹ kể giòng họ tôi đã chết vì theo Công Giáo chỉ còn lại ông cố tôi.

Tôi là đứa con thứ bảy trong gia đình có tám chị em, mẹ tôi còn nuôi thêm hai đứa con nuôi, một trai, một gái. Giòng họ ba tôi bị giết chết vì theo đạo công giáo, còn lại ông cố, ông nội và ba tôi, cả ba người đều là con một ông cố. Ông nội tôi chết sớm, vì vậy ba tôi đã thừa hưởng gia tài gồm nhiều vườn ruộng đất đai. Theo lời mẹ tôi kể lại, ba tôi cao ráo đẹp trai là thầy giáo, theo Tây học, Việt Minh rất ghét hạng người như thế. Ba tôi bị cộng sản bắn chết khi đang trên đường lên tỉnh Quảng-Trị mua sách vở để dạy học. Cậu tôi (em của mẹ) bị bắn chết cùng một ngày với ba tôi. Tôi nghiệp mẹ tôi vừa khóc chồng vừa khóc em.

Năm ba tôi mất, tôi lên 2 tuổi, em tôi mới 15 ngày, anh trai lớn mới 13 tuổi. Tôi chỉ biết mặt ba tôi trong hình thôi, tôi không nhớ mặt thật của ba tôi như thế nào. Ngày ba tôi mất mẹ tôi mới 34 tuổi. Mẹ đã kể cho chúng tôi nghe mẹ đã mua một chiếc giường rất lớn, tất cả 7 đứa con nằm chung giường, cô em út nằm trong nôi. Mẹ tôi khóc mờ cả mắt. Nhiều đêm mẹ thấy ba về nói chuyện với mẹ. Mẹ thấy ba như người sống, có lần mẹ hỏi ba:

- Ông có ăn cơm không? (Không biết có phải ảo tưởng không?)

Ba trả lời ba đã chết.

Khi ba tôi còn sống ba làm sổ sách và giữ tiền cho họ đạo. Ba chết thành linh mẹ không tìm ra sổ chi thu. Mẹ tôi đã khóc, mẹ cầu nguyện rất nhiều, vào một buổi tối khi đôi mắt nặng trĩu mẹ tôi đã thấy ba tôi về chỉ chỗ bỏ quyển sổ và bảo cậu tôi đến lấy. Hôm sau mẹ tôi thuật lại chuyện đó cho cậu tôi biết. Cậu tôi không tin, nhưng cuối cùng cậu làm theo lời mẹ và đã tìm ra quyển sổ. Mẹ tôi nuôi tầm dẹt lùa, những người làm vô ý đã để cháy nhà để tơ lùa, mẹ tôi lo lắng khóc lóc, mẹ đã thấy ba về chỉ cách làm lại nhà. Mẹ tôi đã kể cho chúng tôi nghe như thế. Thật là kỳ lạ.

Tuổi thơ tôi rất đẹp, tôi và em tôi được các anh chị cưng chiều. Tôi còn nhớ tôi và em tôi đã ngủ với mẹ cho đến khi học xong tiểu học. Chúng tôi học tiểu học ở trường làng, tôi nghịch ngợm và làm biếng, em tôi không như tôi. Mỗi lần tan trường không về nhà liền, tôi rủ mấy đứa bạn cùng lớp lội xuống ruộng bắt cá tôm con đem về, tôm cá bị anh tôi mang thả ra ruộng, tôi bị phạt quì. Thế mà tôi không chừa, có khi đi chơi quên về, mẹ tôi lo sợ, bắt mấy chị đi tìm, về đến nhà lại bị quì. Ở Quảng Trị khí hậu khắc nghiệt, mùa hè gió nam thổi, mùa đông năm nào cũng lũ lụt. Sau lũ tôi cùng các bạn đi bắt chuồn chuồn, xúc tép. Hồi nhỏ anh chị cứ trêu tôi là "Tây Lai" mỗi lần như thế tôi khóc thét lên, càng khóc anh chị tôi càng chọc. Có nhiều khi mẹ tôi rất bực mình vì những chuyện như thế. Tôi rất mừng khi được mẹ bênh vực. Tôi còn nhớ những năm học tiểu học ở trường làng. Tôi có ông cậu có khiếu văn nghệ, cậu thường tổ chức văn nghệ cho các làng lân cận đến xem. Tôi, em tôi và một nhóm bạn bè được cậu dạy nhảy múa để trình diễn.

Sau khi học xong tiểu học, tôi đã học 3 năm tại trường trung học do một vị linh mục xây dựng, trường này cách nhà tôi khoảng 6km, tôi đi học bằng xe đạp mỗi ngày, vào mùa đông lạnh lẽo đường sá lầy lội khó đi. Vào những kỳ nghỉ hè, tôi thường ở ngoài trời suốt ngày, bắt dế nuôi để cho chúng đá nhau. Mẹ tôi rất lo lắng vì tính lười biếng và ham chơi của tôi, mẹ tôi lo sợ khi lớn lên tôi lấy chồng rồi sẽ ra sao?

Sau bức thư tình đầu tiên anh ấy đến thăm tôi thường xuyên. Anh tôi cho tôi tự do tiếp anh ấy. Sau một thời gian dài tìm hiểu tôi đã yêu anh ấy. Anh ấy rất thành thật, ít nói có một điều tôi vẫn còn nhớ là anh ấy không bao giờ khen tôi đẹp. Thường xuyên khen tôi dễ thương, ôi tôi rất hành diện về điều đó. Chúng tôi đã trở thành tình nhân cũng giống như bao nhiêu đôi tình nhân khác, có lúc giận hờn, vui buồn. Thành thạo anh ấy mua tặng tôi một vài món quà nho nhỏ, tôi rất quý vì đó là số tiền anh ấy dành dụm để mua quà tặng tôi. (Anh ấy là sinh viên y-khoa nghèo mà)

Sau 2 năm quen biết với anh ấy, khi tôi xong tú tài thì ông cậu tôi đã trở thành dân biểu Hạ viện, ông tên Nguyễn lý Tường. Năm đó Cậu đưa tôi vào sống với cậu ở Sài Gòn và để thi vào chân thư ký ở Thượng viện. Nhưng đầu óc đâu mà thi với cử, tôi thi hỏng nhưng vẫn ở với cậu 1 năm, tôi giúp cậu đánh máy bài v... v... Năm tôi ở Sài-Gòn, anh ấy có vào thăm tôi một lần. Cậu tôi đã cho phép tôi đi chơi với anh ấy. Chúng tôi đi dạo phố Sài -Gòn, đi sở thú, đi ăn kem, kem ở Sài -Gòn ngon quá tôi vẫn nhớ mãi. Sau khi trở về Huế anh ấy đã làm bài thơ gửi tặng tôi.

NHỚ

*Thiếu một người thiếu cả trần gian (1)
Đường phố vui sao mãi ngỡ ngàng
Bước chân lê mãi qua muôn lối
Buồn tựa lang thang giữa rừng hoang*

*Em giờ xa cách anh ở đây
Mây ơi cho gửi nhớ thương này
Cho hồn anh dịu bao nhung nhớ
Cho tìm thôi thất trong phút giây*

(1) Un seul être vous manque et tout est dépeuplé - Lamartine

Sau bài thơ đó tôi không có tin tức gì về anh ấy. Ở Sài-Gòn tôi rất cô đơn, nhớ người yêu, nhớ mẹ, anh chị em và bạn bè của tôi. Cậu tôi biết như thế đã đưa tôi trở lại Huế và xin cho tôi dạy ở trường Jeanne d' Arc (tôi ở nhà bà chị họ ở Phủ Cam)

Tôi đi lễ nhà thờ mỗi chủ nhật, chủ nhật hôm đó tôi đã nhìn thấy anh ấy, có lẽ anh ấy cũng thấy tôi, nhưng anh ấy đi thẳng về nhà mà không tìm đến với tôi như trước đây và những ngày chủ nhật kế tiếp anh ấy cố quên sự hiện diện của tôi ở trong nhà thờ.

TS.